

CHIA SẺ NỘI DUNG HỌC TẬP

ĐỀ TÀI 656

HỌ ƯA THÍCH BẠN THÌ BẠN MỚI DẠY ĐƯỢC HỌ

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h55' sáng thứ Hai ngày 27/09/2021.

Hòa Thượng nói: **“*Họ ưa thích bạn thì bạn mới dạy được họ*”**. **“*Ưa thích*”** ở đây ý nói là phải có **“*duyên*”** thì mới ưa thích được. Không có duyên thì **“*vô duyên đối diện bất tương phùng*”**. Nếu vô duyên mà gặp nhau thì không thể hoan hỉ để ngồi lại với nhau được. Phật pháp chúng ta nói đến chữ **“*duyên*”**, chú trọng chữ **“*duyên*”**. **“*Nhân*”** thì đã có rồi, chỉ cần chúng ta làm tốt chữ **“*duyên*”**.

Chúng ta phát tâm giáo hóa chúng sanh. Chúng ta có ý niệm đó, có nguyện vọng đó nhưng phải chú trọng đến nhân duyên, xem coi nhân duyên đã đầy đủ chưa. Không phải là chúng ta có ý niệm độ chúng sanh, có nguyện giúp chúng sanh thì chúng ta dùng tâm cưỡng cầu để làm. Nếu chúng ta dùng tâm cưỡng cầu để làm thì chắc chắn có phiền não. Khi duyên đã chín muồi, chúng ta nói thì họ sẽ tiếp nhận. Khi duyên chưa chín muồi thì chúng ta nói, họ không tiếp nhận, khiến cho chính chúng ta và họ đều phiền não. Đôi khi chúng ta không để ý đến nhân duyên, chúng ta cố gắng, cưỡng cầu, phan duyên. Mình thì chưa đủ lực, người ta thì chưa đến cơ duyên tiếp nhận, cho nên cả 2 bên đều phiền não. Người ta không muốn tiếp nhận thì thôi. Khi nào họ đau khổ, họ quay đầu thì họ sẽ tiếp nhận. Trong vòng luân quần này, chúng sinh rất nhanh chóng cảm nhận sự đau khổ, te tua.

Phật cũng không thể độ những người không có duyên. Phật đã thí dụ, chứng minh điều này. Ngài quán cơ thấy một người không có duyên. Phật xuất hiện trước mặt người đó, họ quay mặt đi chỗ khác, không muốn gặp Phật. Phật hiện thân 4 phía Đông Tây Nam Bắc để gặp mặt người đó. Người đó nhất định không muốn gặp Phật, liền nằm xuống đất kêu lên: **“*Tôi đã không muốn gặp ông mà sao ông cứ xuất hiện trước mặt tôi vậy?*”**.

Hòa Thượng nói: **“*Các vị nên tạo duyên. Bạn đi nghe giảng pháp thì bạn có thể đến sớm hơn, dọn dẹp, sắp xếp bàn ghế, chỗ ngồi cho thơm mát. Bạn đứng ở cửa đón khách và tặng mỗi người một viên kẹo thì chắc chắn họ rất vui. Đó là kết thiện duyên với họ. Sau này, đến lúc bạn giảng pháp thì họ đã có cảm tình với bạn nên sẽ đến nghe. Dù chúng ta giảng không hay nhưng họ cũng sẽ cố gắng ngồi nghe đến cuối buổi giảng, không nỡ bỏ đi vì không nỡ làm thương tổn chúng ta. Họ ưa thích bạn rồi thì họ sẽ nghe theo lời giáo huấn của bạn. Nếu họ không ưa thích bạn thì dù bạn nói đúng, nói phải họ cũng không nghe. Tiếp dẫn chúng sanh, chúng ta phải xem căn tánh họ như thế nào, họ ưa thích nghe cái gì thì chúng ta nói cái đó cho họ nghe để tiếp độ họ*”**.

Rõ ràng kết duyên với chúng sanh rất dễ. Một người trong xóm nhiều năm trước đây không bao giờ chào hỏi Thầy. Họ cục mịch, thiếu văn hóa, vì sống ở trong vùng núi nên không có năng lực giao tiếp. Khi bà vợ mất, ông ấy nhờ Thầy nhập liệm, cúng thất. Thầy giúp họ nhiệt tình nhưng không nhận tiền của họ, lại còn tặng quà cho họ. Từ đó ông ấy trở nên rất ân cần, thân thiết. Bây giờ hễ đi ngang qua lúc nào ông ấy cũng chào hỏi Thầy và hay tặng quà cho Thầy.

“**Chúng sanh**” là một danh từ chung chỉ đối tượng rất rộng lớn, trong đó bao gồm tất cả những người xung quanh chúng ta như Cha Mẹ, anh chị em, bạn bè, người thân... Họ ưa thích cái gì thì chúng ta tìm cách giúp họ rồi dần dần chúng ta nói cho họ nghe những điều cần nói. Đó là dùng phương tiện khéo léo để giáo hóa họ. Công cuộc chinh phục và giáo hóa chúng sanh của Phật Bồ Tát vô cùng gian nan. Phật Bồ Tát đã chờ đợi chúng ta từ rất lâu rồi. Chính bản thân chúng ta cũng không dễ giáo hóa. Chúng ta không phải là học trò ngoan của Phật. Vậy mà chúng ta mong muốn mình vừa nói ra thì người khác phải tiếp nhận ngay, phải hiểu ngay. Làm gì có chuyện mọi người khi vừa tiếp xúc thì liền tiếp nhận ngay, hiểu ngay, làm theo ngay!

Hòa Thượng nói: **“Trong vòng luân hồi đau khổ này, bạn không cô đơn một mình. Phật Bồ Tát luôn dõi theo bạn. Chỉ cần bạn quay đầu, chỉ cần bạn tiếp nhận thì Phật Bồ Tát sẽ tìm cách để tiếp độ bạn”**. Hòa Thượng nói: **“Giáo hóa chúng sanh, dẫn độ, dạy bảo mọi người không phải là một việc dễ dàng mà là một đại học vấn”**.

Ngày xưa, có một giai đoạn Thầy chán Phật pháp, không muốn nghe Phật pháp. Người phải có thân giáo, khẩu giáo thực sự ấn tượng mới có thể khiến Thầy quay đầu. Lúc đó, Thầy vừa nghe Hòa Thượng giảng liền có ấn tượng ngay. Có ấn tượng, sau đó Thầy cố gắng tìm hiểu. Thầy chỉ nghe Hòa Thượng giảng vài lần thì Thầy đã phát tâm cả đời này phải học theo Ngài, phải làm theo Ngài, chỉ dịch những bài giảng của Ngài.

Chúng ta nỗ lực học tập và thực hành, học và làm đều tương ứng với nhau. Trong một thời gian dài, họ nhìn thấy, họ cảm phục thì khi chúng ta nói họ sẽ nghe theo. Chúng ta không thể cưỡng cầu. Đa phần chúng ta cưỡng cầu, vừa gặp họ lần đầu chúng ta đã muốn họ nghe theo mình. Đó là sai lầm! Phật Bồ Tát phước đức trí tuệ đầy đủ mà còn chưa độ được hết tất cả chúng sanh, vẫn có chúng sanh chưa tiếp nhận. Huống chi chúng ta còn sai phạm nhiều như vậy thì khó có thể độ người khác được.

Thầy khuyên một cô Phật tử: **“Cô muốn độ người trong gia đình thì phải tu tâm, không tu tướng nữa, phải khiến cho mọi người xung quanh cảm phục và tin tưởng! Trong tâm chúng ta luôn đề khởi câu Phật hiệu, đồng thời chúng ta phải làm tốt mọi việc, lo quán xuyên tất cả mọi việc trong gia đình thật tươm tất, chu đáo”**. Nếu chúng ta bỏ bê gia đình, không lo công ăn việc làm, có những biểu hiện khác thường thì người thân sẽ mất niềm tin đối với chúng ta. Chúng ta có những biểu hiện khiến mọi người cảm thấy chúng ta “*khùng khùng*” thì không thể khiến mọi người tin tưởng. Họ cho rằng chúng ta không bình thường và họ không tin tưởng chúng ta. Có một gia đình, người con là trưởng tràng nhưng trước đó không khuyên được Cha Mẹ niệm Phật. Sau khi người con mời Cha Mẹ tham gia lễ tri ân Cha Mẹ, các con tri ân Cha Mẹ với tâm chân thành thì Cha Mẹ cảm động, tự phát tâm

ăn chay niệm Phật. Nếu bản thân chúng ta tu hành không tốt mà muốn dạy con cái “**Đệ Tử Quy**” thì chướng ngại trùng trùng. Thật ra chướng ngại ở nơi chính mình. Chúng ta dạy con hiểu đạo nhưng chính chúng ta không hiểu đạo.

Hòa Thượng nói: “**Chúng ta phải xem họ đang thích cái gì, chúng ta tùy thuận theo họ, khiến họ tin tưởng thì mới có thể dần dần cảm hóa họ**”. Điều quan trọng là chúng ta không làm theo họ, không bị họ dẫn dắt. Chúng ta không chướng ngại họ. Hòa Thượng nói: “**Phật pháp viên dung không chướng ngại**”. Một lần Ngài đến một khách sạn sang trọng, tham gia một tiệc cưới có rất nhiều Lãnh Sự quán của các nước. Ngài nâng ly và nói: “**Tôi sẽ uống với các Ngài một ly! Nào chúng ta chúc mừng nhau!**”. Sau một ly đó, mọi người hoan hỉ vui vẻ nghe Hòa Thượng chia sẻ. Ngài nói cho họ nghe giáo huấn của Phật Bồ Tát, những chuẩn mực luân lý đạo đức, những vấn đề về ngũ luân và phương pháp thúc đẩy hòa bình thế giới. Nếu chúng ta cố tình uống rượu thì đó là phạm giới. Hòa Thượng không phạm giới mà Ngài khai duyên, khiến mọi người hoan hỉ tiếp nhận.

Thầy học theo Hòa Thượng. Một lần Thầy đi dự sinh nhật của một học trò, vì có Thầy ở đó nên mọi người trong gia đình không dám uống bia. Thầy liền mời họ uống bia một cách tự nhiên: “**Các con lấy bia mời Ba uống đi!**”. Người Bố vui mừng nói: “**Được hả Thầy?**”. Sau buổi hôm đó, người Bố nói với các con rằng: “**Thầy Vọng Tây rất lịch sự, rất tế nhị!**”. Thật ra không có Thầy ở đó thì họ vẫn uống. Thầy khiến họ hoan hỉ thì họ sẵn sàng lắng nghe những đạo lý Thầy chia sẻ. Chúng ta phải biết trân trọng nhân duyên, phải rất khéo léo tạo ra sự thân thiện, sự tin tưởng rồi mới nói cho họ nghe những điều mà họ đang cần.

Hòa Thượng nói: “**Khi họ ưa thích bạn, tôn trọng bạn thì họ mới nghe lời của bạn. Khi họ không ưa thích bạn, không tôn trọng bạn thì bạn nói gì họ cũng lắc đầu rồi bỏ đi**”. Cổ Thánh Tiên Hiền dùng trí tuệ cao độ và phương tiện vô cùng khéo léo để tiếp cận chúng sanh.

Nhiều người tưởng Thầy có thần thông hay có siêu năng lực thì mới có thể khiến những người con lễ lạy Cha Mẹ. Thật ra Thầy không có siêu năng lực gì cả. Khi con của họ có vấn đề, khi họ gặp khó khăn & hết cách trong việc dạy con, họ tìm đến Thầy. Lúc đó, chúng ta có duyên với họ, chúng ta hướng dẫn họ, giúp họ nhìn ra vấn đề của họ. Nếu con cái của họ từ nhỏ đã thấy Bố Mẹ phản nghịch, nạt nộ Ông Bà thì con cái sẽ tiếp nhận và học theo những điều tiêu cực đó. Nếu con cái từ nhỏ đã được nuôi dạy tốt, được hun đúc trong gia đình hiểu đạo thì khi lớn lên con cái cũng có tinh thần hiểu đạo. Chúng ta nhìn biểu hiện của con mà tự quán chiếu bản thân, xem mình có hiểu kính với chính Cha Mẹ của mình hay không.

Hòa Thượng nói: “**Giáo hóa chúng sanh, dùng từ thế gian mà nói, đây là một đại học vấn. Trên “Kinh Địa Tạng”, Phật nói: “Chúng sanh thế giới Ta Bà càng cường nan hóa”. Chúng sanh vô cùng khó dạy cho nên giáo hóa chúng sanh phải có tâm nhẫn nại rất lớn. Sự việc này không thể gấp, không thể nóng vội. Ngạn ngữ có câu “dục tốc bất đạt”**”.

Chính chúng ta là chúng sanh càng cường nan hóa. Chúng ta thuộc lâu lâu 16 chữ: “**Tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng, năm dục sáu trần, tham sân si mạn**”. Chúng ta đã học đến hơn 600 đề tài rồi nhưng chúng ta vẫn chưa

giác ngộ, vẫn chưa thay đổi, vẫn giữ nguyên những tập khí xấu ác đó. Chúng ta càng cố gắng khó dạy, không thể dạy một lần mà chúng ta quay đầu, làm tốt. Nhiều người tiếp nhận Phật pháp rất nhanh nhưng cũng bỏ cuộc rất nhanh. Một niệm thiện khởi lên châu biến pháp giới. Một niệm ác khởi lên châu biến pháp giới, thông đến mười phương chư Phật, đến cả Thế giới Tây Phương Cực Lạc. Chúng ta làm sao có thể lừa gạt Phật Bồ Tát!

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta nhất định phải hiểu căn tánh của chúng sanh, nhất định phải quán sát thời tiết nhân duyên. Nếu nhân duyên chưa chín muồi, nhân duyên chưa đầy đủ thì họ có chướng ngại. Dù chúng ta có tâm nhưng cũng không thể giúp đỡ họ”**.

Đối với Cha Mẹ của mình, chúng ta cũng không được cưỡng cầu. Nếu chúng ta cưỡng cầu thì chúng ta thất bại vì khiến họ cảm thấy bị ép buộc. Mẹ của Thầy đã lớn tuổi, Thầy không ép bà ăn chay. Thầy tuy ở xa nhưng vẫn chăm lo đến đời sống của Mẹ. Thầy thường gọi điện hỏi thăm Mẹ, nói vui: **“Má có khỏe không? Đạo này Má ăn gì, có ăn thịt chúng sanh không?”**. Mẹ Thầy cười và trả lời: **“Má chỉ ăn rau”**.

Hòa Thượng nói: **“Giáo hóa chúng sanh làm lúc nhân duyên đầy đủ. Nếu nhân duyên chưa đầy đủ thì không nên làm. Ta làm hay không làm thì phải xem duyên phận đã chín muồi chưa, duyên phận có đầy đủ không”**. Điều quan trọng là bản thân chúng ta đã làm chưa? Nếu chúng ta đã thật làm rồi thì dù chúng ta không cần nói nhưng họ tự nhiên làm theo chúng ta. **Thân giáo là chúng ta làm ra biểu pháp tốt, người khác sẽ tự bắt chước làm theo. Thân giáo quan trọng hơn khẩu giáo**. Nhiều người mắc bệnh **“giáo hóa chúng sanh”**. Ngài Lý Bình Nam gọi là **“hảo nhân hảo sự”**, làm người tốt nhiều chuyện. Làm người tốt nhiều chuyện thì chính mình và mọi người đều phiền não. Đáng nhẽ họ phải hoan hỉ khi gặp chúng ta nhưng họ vừa nhìn thấy chúng ta đã muốn tránh mặt vì không muốn nghe chúng ta nói một tràng đạo lý.

Thầy đi đến đâu cũng phóng sanh. Nhiều người học tập theo Thầy, tự tổ chức phóng sanh. Trước đây, Thầy hay nhắc nhở họ một nhóm về cách tu hành. Hai năm trở lại đây, Thầy không hề nhắc gì đến việc tu hành, chỉ nói đến phương pháp trồng rau và tặng rau cho họ. Họ cảm nhận được tâm chân thành của Thầy thông qua hành động, việc làm trong đời sống hàng ngày. Theo kinh nghiệm của Thầy, chúng ta cứ thật thà, đến với họ bằng tấm lòng chân thành không một chút vụ lợi thì họ đều nhận ra.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta có ý nguyện giáo hóa chúng sanh. Chúng ta đã tận tâm tận lực, có thể làm được bao nhiêu thì làm bấy nhiêu. Chúng ta phải lượng sức mà làm, không quá cưỡng cầu vì cưỡng cầu thì phiền não. Việc giáo hóa chúng sanh, phải tự biết lượng sức là vô cùng quan trọng. Chúng ta phải lượng định lực, trí lực của chính mình. Đây là kỹ năng cao độ, trí tuệ cao độ”**.

Tổ Ân Quang dạy: **“Kiến thành tự khả chuyển phạm tâm”**. Tâm chân thành của chúng ta có thể chuyển được tâm phạm phu của chính mình và chuyển được tâm phạm phu của mọi người xung quanh. Chúng ta chưa chuyển được tâm phạm phu của mình và chưa chuyển được tâm phạm phu của mọi người xung quanh bởi vì tâm của chúng ta chưa đủ chân thành.

Hòa Thượng nói một câu vô cùng cảm động: **“Cả đời tôi là một mảnh chân thành. Tôi không lừa gạt ai, không có một chút không thật với bất cứ ai”**. Suốt cả một cuộc đời tu hành của mình, Ngài đã làm ra tấm gương viên mãn để chúng ta học tập và noi theo.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

*Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!**